

[Ragnhild Andersen.]

vore opslidte gamle medborgere den tryghed i alderdommen, som de ikke har i dag. Sandheden er jo, at mange ældre må mangle — for ikke at sige halvsulte — i månedens sidste dage; de kan ikke få varm mad hver dag. Det hørtes da også i udsendelsen i radioen forleden aften, da man under „folkets røst“ lod mange ældre mennesker komme til mikrofonen og fortælle om deres vanskeligheder.

De kan ikke få det, medmindre pårørende eller andre hjælper dem — deres små penge rækker ikke. De fleste græmmer sig over, at de ikke kan byde deres familie hjem til sig eller selv af og til rejse en tur for at besøge børn og børnebørn. Så godt som alle små glæder i form af et godt måltid mad, en ekstra kaffetår, lidt tobak eller en biografbillet, alt det, der kunne live op i tilværelsen, er berøvet dem.

Jeg har sagt dette, fordi kommunisterne mener, at en folkepensions første opgave må være at skabe tryghed i alle de ældre medborgeres hjem, hvor økonomisk tryghed i dag ikke er tilstede. Kommunisterne har forlængst været opmærksom på rentemodtagernes vanskeligheder og har foreslået dem mindsket gang på gang.

Det er sagt om os, at vi har fremsat mange lovforslag i folketinget. Ja, det er rigtigt, det har vi; vi har fremsat mange lovforslag, men når jeg ser på disse lovforslag, synes jeg ikke, der er eet for mange. Fejlen har ikke været kommunisternes mange forslag; fejlen har været, at for få af dem er blevet gennemført. Fejlen var ikke, at kommunisterne i 1946 tog rentemodtagernes forslag om pension op og fremsatte det i det høje ting. Nej, fejlen var, at man ikke gennemførte dette beskedne forslag til en pensionsordning for vore ældre. Havde man gjort det, havde situationen set lysere ud for dem i dag, og gennemførelsen af en betryggende folkepension ville heller ikke for det høje folketing have været så stort et problem, som det er nu. Da vi i 1946 fremsatte rentemodtagernes beskedne pensionsforslag, blev det forkastet under en strøm af hånsord om, at vi ville vælte statens finanser, at vi kun var ude på overbud; men kommunisterne ville ikke vælte statens finanser, og kommunisterne ville ikke overbud. Dengang beløb militæruddgifterne sig

til 250 mill. kr.; de er nu mere end fire-doblet, medens rentemodtagernes rimelige og beskedne anmodninger gang på gang er blevet afslået. Man forbavses over, at de, der mente, vi ville vælte statens finanser, ikke frygtede for, at de netop med disse bevillinger til militæret ville bringe statens finanser i vanskeligheder.

Gang på gang er kommunisternes beskedne forslag til forbedringer for rentemodtagerne blevet afvist. Vore forslag om grundbeløbenes forhøjelse blev forkastet. Det blev afslået at give ensartet beklædningsstillæg over hele landet, uanset at det er bunduretfærdigt at opretholde en forskel i beklædningsstillægget. Det blev afvist at give 7 hl koks mere til de 18 hl, som rentemodtagerne får, og som ikke slår til til vinterens forbrug.

Vort forslag i 1953 om allerede dengang at give folkepensionens første rate til rentemodtagerne — man lovede det jo ude omkring på vælgermøderne — blev stemt ned her i tinget; da vi fremsatte forslaget efter valget, ligesom vore forslag om zonegrænsernes bortfald er blevet forkastet.

Det var ikke, fordi vore forslag var for vidtrækkende; vi fremførte rentemodtagernes beskedne og berettigede ønsker gang på gang, og havde man fulgt kommunisternes forslag, ville situationen som sagt have været betydeligt lysere for de tusinder af rentemodtagere i dag. Vort forslag om en fordobling af eengangsydelsen til rentemodtagerne i vinter, som vi fik forkastet i sidste uge, var heller ikke en øre for meget. Priserne stiger hver dag; i dag er prisen på mælk påny steget med 4 øre pr. l; alligevel afviste man at give rentemodtagerne den ekstra håndsregning i en så ekstraordinær vanskelig vinter som den, vi oplever.

Vi taler i dag om den folkepension, som regeringen og de to partier foreslår gennemført til ikrafttræden den 1. juli 1957. Men hvordan skal vore 300 000 rentemodtagere klare sig i denne vanskelige vinter? Det problem står stadig uløst. Partierne har afvist rentemodtagernes beskedne ønsker med den motivering, at der ikke var råd. Vi har også hørt i dag, at der ikke er råd til folkepensionen og til at skabe tryghed i alderdommen for de dårligst stillede; det er blevet sagt, at kagen skulle være større. Dermed mente man, at produktionen skulle